

Diluit & lacrymis mærens unguenta profusis,
 Oflaque vicina condita textit humo.
 Qui quoniam extinctis, quæ debet, præstat amicis
 Et nos extinctis annumerare potest.

Epistola XI. Ad Flaccum.

ARGUMENTUM.

Ad Flaccum scribens Poeta, corporis languorem
 ejusque rei causam exponit: eumque rogat cum
 fratre, ut sibi opem ferat, Augustumque ei mi-
 tiorem reddat.

Naso suo profugus mittit tibi Flacce salutem,
 Mittere rem si quis, qua caret ipse, potest.
 Longus enim curis vitiatum corpus amaris
 Non patitur vires languor habere suas
 Nec dolor ullus adest, nec febris uror anhelis
 Et peragit soliti vena tenoris iter.
 Os hebes est, postitæque movent fastidia mensæ:
 Et queror, invisi cum venit hora cibi.
 Quod mare, quod tellus, appone quod educat aer,
 Nil ibi quod nobis esuriatur, erit.
 Nectar & ambrosiam, latices epulasque Deorum
 Det mihi formosa grata juventa manu.
 Non tamen exacuet torpens fapor iste palatum,
 Stabit & in stomacho pondus inerte diu.
 Hæc ego non ausim, cum sint verissima, cuiquam
 Scribere, delicias ne mala nostra vocent.
 Scilicet is status est, ea rerum forma mearum,
 Deliciis etiam possit ut esse locus.
 Delicias illi precor has contingere, si quis,
 Ne mihi sit levior Cæsaris ira, timet.
 Is quoque, qui gracili cibus est in corpore, somnus
 Non alit officio corpus inane suo.
 Sed vigilo, vigilantque mei sine fine dolores:
 Quorum materiam dat locus ipse mihi.

Vix

Vix igitur possis visos agnoscere vultus,
 Quoque ierit, quæras qui fuit ante color.
 Parvus in exiles succus mihi pervenit artus,
 Membraque sunt cera palidiora nova.
 Non hæc immodico contraxi damna Lyæo:
 Scis, mihi quam solæ pæne bibantur aquæ.
 Non epulis oneror: quarum si tangar amore,
 Est tamen in Geticis copia nulla locis.
 Nec vires adimit Veneris damnosa voluptas:
 Non solet in mæstos illa venire toros.
 Unda locusque nocent, & causa valentior istis
 -Anxietas animi, quæ mihi semper adest.
 Hanc nisi tu pariter simili cum fratre lebares,
 Vix mens tristitiæ mæsta tulisset onus.
 Vos estis fragili tellus non dura Phælo,
 Quamque negant multi, vos mihi fertis opera.
 Ferte precor semper, quia semper egebimus illa,
 Cæsaris offensum dum mihi numen erit.
 Qui meritam nobis minuat, non finiat iram,
 Suppliciter vestros quisque rogate Deos.

PUBLII OVIDII NASONIS

DE P O N T O

LIBER SECUNDUS.

Epistola I. Ad Germanicum Cæsarem.

Tiberii Neronis Ovationem, quam hic digniori no-
 mine TRIUMPHUM appellat Poeta, ad se in Scythi-
 am fama pertulerat, quam dicit sibi magnam læ-
 titiam attulisse: ejusque formam describens, Cæ-
 saris clementiam laudat, qui cum hostibus in bel-

M 4

lo ca-

MAxime, qui claris nomen virtutibus æquas,
 Nec finis ingenium nobilitate premi.
 Culpe mihi (quid enim status hic a funere differt?)
 Supremum vitæ tempus adulæ meæ.
 Rem facis, afflictum non averfatus amicum,
 Qua non est ævo rarior ulla tuo.
 Turpe quidem dictu, sed si modo vera fatemur,
 Vulgus amicitias utilitate probat.
 Cura, quid expediat, prior est, quam sit quid honestum,
 Et cum fortuna statque caditque fides.
 Nec facile invenies multis in millibus unum
 Virtutem pretium qui putet esse sui.
 Ipse decor recti, facti si præmia desint,
 Non movet: & gratis pænitet esse probum.
 Nil nisi quod prodest, charum est: en detrahe menti
 Spem fructus avidæ, nemo petendus erit.
 At reditus jam quisque suos amat, & sibi quid sit
 Utile, sollicitis computat articulis.
 Illud amicitia quondam venerabile nomen
 Prostat, & in questu pro meretrice sedet.
 Quo magis admiror non ut torrentibus undis,
 Communis vitii te quoque labe trahi.
 Diligitur nemo, nisi cui fortuna secunda est:
 Quæ simul intonuit, proxima quæque fugat.
 En ego non paucis quondam munitus amicis,
 Dum flavit velis aura secunda meis.
 Ut fera nimbo tumuerunt æquora vento,
 In mediis lacera nave relinquitur aquis.
 Cumque alii nolint etiam me nosse fateri,
 Vix duo projecto tresve tulisti opem.
 Quorum tu princeps: neq; enim comes esse, sed auctor
 Nec petere exemplum, sed dare dignus eras.
 Te nihil exacto nisi nos peccasse fatentem,
 Sponte sua probitas officiumque juvat.
 Iudice te mercede caret, per seque petenda est,
 Externis virtus incomitata bonis.
 Turpe putas abici, quia sit miserandus, amicum,
 Quodque sit infelix, desistere esse tuum.

Mi-

Mitius est lasso digitum supponere mento,
 Mergerè quam liquidis ora natantis aquis.
 Cerne quid Aeacides post mortem præstet amico?
 Instar & hanc vitam mortis habere puta.
 Pirithoum Theseus Stygius comitavit ad undas
 A Stygia quantum mors mea distat aqua?
 Adfuit insano juvenis Phocæus Orestis:
 Et mea non minimum culpa furoris habet.
 Tu quoque magnorum laudes admitte virorum;
 Ut facis, & lapsò, quam potes, affer opem.
 Si bene te novi, si qui prius esse solebas,
 Nunc quoque es, atque animi non cecidere tui?
 Quo fortuna magis sævit, magis ipse resistis:
 Utque decet, ne te vicerit illa, caves.
 Et bene uti pugnes, bene pugnans efficit hostis,
 Sic eadem predest causa, nocet quo mihi.
 Scilicet indignum, juvenis rarissime, ducis
 Te fieri comitem stantis in orbe Deæ.
 Firmus es, & quoniam non sunt hæc qualia velles,
 Vela regis quassæ qualiacumque ratis.
 Quæque ita concussa est, ut jam casura putetur,
 Restat adhuc humeris sulca carina tuis.
 Ira quidem primo fuerat tua iusta, nec ipso
 Lenior, offensus qui mihi jure fuit:
 Quique dolor pectus tetigisset Cæsaris alti,
 Illum jurabas protinus esse tuum.
 Ut tamen audita est nostræ tibi cladis origo,
 Diceris erratis ingenuisse meis.
 Tunc tua me primum solari littera cæpit,
 Et læsum flecti spem dare posse Deum.
 Movit amicitia tum te comitantia longæ
 Ante tuos ortus quæ mihi capta fuit.
 Et quod eras aliis factus, mihi natus amicus,
 Quoddamque tibi in cunis oscula prima dedi.
 Quod, cum vestra domus teneris mihi semper ab annis
 Culta sit, esse vetus nunc tibi cogor onus.
 Me tuus ille pater Latæ facundia linguæ,
 Qui non inferior nobilitate fuit.

Pri-

Prius, ut auderem committere carmina fanae;
 Impulit, ingenii dux fuit ille mei.
 Nec quod sit primo nobis a tempore cultus,
 Contendo fratrem posse referre tuum.
 Te tamen ante omnes ita sum complexus, ut una
 Quolibet in casu gratia nostra fores.
 Ultima me tecum vidit, mællisque cadentes
 Excepit lacrymas Italis ora genis.
 Cum tibi quærenti, num verus nuncius esset,
 Attulerat culpæ quem mala fama meæ,
 Inter confossum medius dubioque negantem
 Hærebam, pavidas dante timore notas.
 Exemploque nivis, quam mollit aquaticus Auster,
 Gutta per attonitas ibat aborta genas.
 Hæc igitur referens, & quod mea crimina prima
 Erroris venia posse latere vides.
 Respicias antiquum lapsis in rebus amicum,
 Fomentisque juvas vulnere nostra tuis.
 Pro quibus, optandi si nobis copia fiat,
 Tam bene pro merito commoda mille precor.
 Sed si sola mihi dentur tua vota, precabor,
 Ut tibi sit salvo Cæsare salva parens.
 Hæc ego, cum faceres altaria pingua thure,
 Te solitum memini prima rogare Deos.

Epistola IV. Ad Atticum

ARGUMENTUM.

Attico veterem amicitiam, ejusque fructus ultro citroque jucundiores commemorat: quibus fretus dicit sibi persuadere, illum quamvis absentem, adhuc in fide permanere: quod ut faciat, hortatur.

A Ceipe colloquium gelido Nasonis ab Istro
 Attice judicio non dubitante meo.
 Nequid adhuc remanes memor infelicis amici?
 Deserit an partes languida cura suas?

Non

Non ita Dii mihi sunt testes, ut credere possim,
 Falsæ putem jam te non meminisse mei.
 Ante meos oculos præsto est tua semper imago,
 Et videor vultus mente videre tuos.
 Seria multa mihi tecum collata recorder,
 Nec data jucundis tempora pauca jocis.
 Sæpe citæ longis visæ sermonibus horæ:
 Sæpe fuit brevior, quam mea verba dies.
 Sæpe tuas venit factum modo carmen ad aures
 Et nova judicio subdita Musa tuo est.
 Quod tu laudabas, populo placuisse putabam
 Hoc pretium curæ dulce regentis erat.
 Utque meus lima rasus liber esset amici,
 Non semel admonitu facta litura tuo est.
 Nos fora viderunt pariter, nos porticus omnis
 Nos via, nos cunctis curva theatra locis.
 Denique tantus amor nobis charissime semper,
 Quantus in Aeaciden, Actoridemque fuit.
 Non ego, si biberes securæ pocula Lethes,
 Excidere hæc credam pectore posse tuo.
 Longa dies citior brumali tempore, noxque
 Tardior hyberna solstitialis erit.
 Nec Babylon æstus, nec frigora Pontus habebit,
 Calthaque Pæstana vincet odore rosas,
 Quam tibi nostrarum veniant obliviam rerum,
 Non ita pars fati candida nulla mei est.
 Ne tamen hæc dici possit fiducia mendax,
 Stultaque credulitas nostra fuisse cave.
 Constantique fide veterem tueare sodalem
 Qua licet, & quantum non onerosus ero;

Epistola V. Ad Salanum.

ARGUMENTUM.

Ad Salanum scribit, agitque illi gratias, quando quidem tam moleste tulerit relegationem suam, quamvis modico amicitia: usu illi junctus fuerit.

Di.

Dicitque sibi gratum fuisse, carmina sua à se la-
data fuisse. Eum deinde rogat, ut si ad ejus au-
res liber de triumpho Germanici pervenerit, ejus
tutelam suscipiat. Postremo docet quamdam esse
conjunctionem ingeniorum.

Condita disparibus numeris ego Naso Salano
Præposita nisi verba salute meo
Quæ rata sit cupio, rebusque ut comprobet omnes
Te precor à salvo possit amice legi
Candor, in hoc ævo res intermortua præne
Exigit ut faciam talia vota tuis
Nam fuerim quamvis modico tibi junctus ab usu
Diceris ex illis ingemuisse meis
Missaque ab Euxino legeres cum carmina Ponto,
Illa tuus juvit qualiacumque favor
Optastique brevem fieri mihi Cæsaris iram
Quod tamen optari, si sciat ipse, finat
Moribus ista tuis tam mitia vota dedisti,
Itec minus idcirco sunt ea grata mihi
Quodque magis moveare malis doctissime nostris
Credibile est fieri conditione loci
Vix hanc invenies [ ] mihi crede [ ] per orbem,
Quæ minus Augusta pace fruatur, humus
Tu tamen hic fractos inter fera prælia versus
Et legis, & lectos ore favente probas
Ingenioque meo, vena quod paupere manat
Plaudis, & è rivo flumina magna facis
Grata quidem sunt hæc animo suffragia nostro
Vix sibi cum miseris posse placere putes
Dum tamen in rebus tentamus carmina parvis
Materiæ gracili sufficit ingenium
Nuper ut huc magni pervenit fama triumphis
Ausus sum tantæ fumere molis onus
Obruit audentem rerum gravitasque, nitorque,
Nec potui cæpti pondera ferre mei
Illic, quam laudes, erit officiosa voluntas
Cætera materia debilitante jacent.

Quod

Quod si forte liber vestras pervenit ad aures,
Tutelam mando sentiat ille tuam.
Hæc tibi facturo vel si non ipse rogarem,
Accedat cumulus gratia nostra levis.
Non ego laudandus, sed sunt tua pectora, lacte
Et non calcata candidiora nive.
Mirarisque alios, cum sis mirabilis ipse,
Nec lateant artes, eloquiumque tuum.
Te juvenum princeps, cui dat Germania nomen,
Participem studii Cæsar habere solet,
Tu comes antiquus, tu primis junctus ab annis,
Ingenio mores æquiparante places.
Te dicente prius fit protinus impetus illi.
Teque habet, elicias qui sua verba tuis.
Cum tu desistis, mortaliaque ora quierunt,
Clausaque non longa conticuere mora,
Surgit Iuleo juvenis cognomine dignus,
Qualis ab Eois Lucifer ortus aquis.
Dumque silens astat, status est vultusque disertus,
Spemque docens doctæ vocis amicus habet.
Mox ubi pulsa mora est, atque os cæleste solutum
Hoc superos jures more solere loqui.
Atque hæc est dicas facundia principe digna,
Eloquio tantum nobilitatis inest.
Huic tu cum placeas, & vertice sidera tangas,
Scripta tamen profugi vatis habenda putas.
Scilicet ingenii aliqua est concordia junctis
Et servat studii fœdera quisque sui.
Rusticus agricolam, miles fera bella gerentem,
Rectorem dubiæ navita puppis amat.
Tu quoque Pieridum studio studiose teneris,
Ingenioque faves ingeniose meo.
Distat opus nostrum: sed fontibus exit ab iisdem
Artis & ingenue cultor uterque fumus.
Thyrus enim vobis, gestata est laurea nobis,
Sed tamen ambobus debet inesse calor.
Utque meis numeris tua dat facundia nervos
Sic venit à nobis in tua verba nitor.

Jure

lo captis vitam concesserit, sperat quoque majorem in modum illum usurum in se eadem clementia. Deinde Deos precatur, ut Tiberio longiorem vitam concedant.

HUc quoque Cæsarei pervenit fama triumphi,
 Languida quo festi vix venit aura Nori.
 Nil fore dulce mihi Scythica regione putavi,
 Jam minus hic odio est, quam fuit ante, locus.
 Tandem aliquod pulsa curatum nabe ferenum
 Vidi, fortunæ verba dedique meæ.
 Nolit ut illa mihi contingere gaudia Cæsar,
 Velle potest cuivis hæc tamen una dari.
 Dii quoque ut à cunctis hilari pietate colantur,
 Tristitiam poni per sua festa jubent.
 Denique [quod certus furor est audere fateri]
 Hæc ego lætitia, si vetet ipse, fruar.
 Jupiter utilibus quoties rigat imbribus agros,
 Mistra tenax segeti crescere lappa solet.
 Nos quoque frugiferum sentimus inutilis herba
 Numen, & invita sæpe juvatur ope.
 Gaudia Cæsareæ mentis pro parte virili
 Sunt mea, privati nil habet illa domus.
 Gratia, fama tibi, per quam spectata triumphi
 Incluso mediis est mihi pompa Getis.
 Indice te didici, nuper visenda coisse.
 Innumeras gentes ad ducis ora fui.
 Quæque capit latis immensum mænibus orbem,
 Hospitiis Romanæ vix habuisse locum.
 Tu mihi narraisti, cum multis lacibus ante
 Fuderit assiduas nubibus Auster aquas.
 Numine cælesti Solem fulsisse serenum,
 Cum populi vultu conveniente die.
 Atque ita victorem cum magnæ vocis honore
 Bellica laudatis dona dedisse viris.
 Claraque sumpturum pictas insignia vestes,
 Thura prius sanctis imposuisse focis.

Iustitiaque sui castos placasse parentes
 Illo quo templum pectore semper habet.
 Quaque jerit, felix adiectum plausibus omen;
 Saxaque roratis erubuisse rosis.
 Protinus argento veros imitantia muros
 Barbara cum victis oppida lata viris.
 Fluminaque & montes, & in altas profua silvas,
 Armaque cum telis instrue juncta suis.
 Deque triumphorum, quod Sol incenderat auro
 Aurea Romani tecta fuisse fori.
 Totque tulisse duces captivos addita collis
 Vincula, pæne hostes quot fatis esse fuit.
 Maxima pars horum vitam veniamque tulere,
 In quibus & belli summa caputque fuit.
 Cur ego posse negem minui mihi Cæsaris iram,
 Cum videam mites hostibus esse Deos?
 Pertulit hoc idem nobis Germanice rumor,
 Oppida sub titulo nominis esse tui.
 Atque ea te contra nec muri mole, nec armis,
 Nec fatis ingenio tuta fuisse loci.
 Dii tibi dent annos: à te nam cætera fumes,
 Sint modo virtuti tempora longa tuæ.
 Quod precor, eveniet: sunt quædam oracula vatum
 Nam Deus optandi prospera signa dedit.
 Te quoque victorem Tarpejas scandere in arces
 Læta coronatis Roma videbit equis.
 Maturisque pater nati spectabit honores,
 Gaudia percipiens, quæ dedit ante suis.
 Jam tuæ hæc a me, juvenum belloque togaque
 Maxime, dicta tibi vaticinante nota.
 Hunc quoque carminibus referam fortasse triumphum
 Sufficiat nostris si modo vita malis.
 Imbuero Scythicas si non prius ipse sagittas,
 Abstuleritque ferrox hoc caput ense Getes.
 Quod si me salvo dabitur tua laurea templis,
 Omnia bis dices vera fuisse mea.

Epistola II. Ad Messalinum.

ARGUMENTUM.

Messalinum rogat, ut eo quo solebat vultu, salutem accipiat missam vel ab ipso mari Euxino, ubi Poeta exulabat: Eumque monet, ut lecto ejus nomine, non dubitet etiam legere totam epistolam: quandoquidem non perpetravit tot ac tanta mala, ut ejus carmina non possint ab eo legi. Deinde eum artificiose precatur, ut cum tempus ad idoneum exflet, sibi Augustum reconciliet. Postremo monet, ut hoc tentet ea lege, si videbit sibi id minime nociturum.

Ille domus vestrae primis venerator ab annis,
 Pulsus ad Euxini Naso sinistra freti.
 Mittit ab indomitis hanc Messaline salutem,
 Quam solitus praesens est tibi ferre, Getis.
 Hei mihi, si lecto vultus tibi nomine non est
 Qui fuit, & dubitas caetera perlegere.
 Perlege nec mecum pariter mea verba relega:
 Urbe licet vestra verbis esse meis.
 Non ego concepi, si Pelion Ossa tulisset,
 Clara mea tangi sidera posse manu.
 Nec nos Enceladi dementia castra secuti,
 In rerum dominos movimus arma Deos.
 Nec, quod Tydidæ temeraria dextera fecit,
 Numina sunt telis ulla petita meis.
 Est mea culpa gravis, sed quæ me perdere solum
 Ausa sit, & nullum majus adora nefas.
 Nil nisi non sapiens possum timidusque vocari:
 Hæc duo sunt animi nomina vera mei.
 Esse quidem fateor meritam post Caesaris iram,
 Difficilem precibus te quoque jure meis.
 Quæque tua est pietas in totum nomen Juli,
 Te lædi, cum quis læditur inde, putas.

Sedi

Sed licet arma feras, & vulnera sæva mineris,
 Non tamen efficies, ut timeare mihi.
 Puppis Achemeniden Grajum Trojana recepit,
 Profuit & Myso Pelias hasta duci.
 Confugit interdum templi violator ad aram,
 Nec petere offensi numinis horret opem.
 Dixerit hoc aliquis tutum non esse: fatemur:
 Sed non per placidas it mea navis aquas.
 Tutâ petant alii, fortuna miserrima nostra est:
 Nam timor eventus deterioris abest.
 Qui rapitur fati, quid præter fata requirit:
 Porrigit ad spinas duraque saxa manus.
 Accipitrem metuens pennis trepidantibus ales,
 Audet in humanos fessa venire sinus.
 Nec se vicino dubitat committere tecto,
 Quæ fugit infestos territa cerua canes.
 Da precor accessum lacrymis mitissime nostris,
 Nec rigidam timidis vocibus obde forem.
 Verbaque nostra favens Romana ad numina perfer
 Non tibi Tarpejo culta Tonante minus.
 Mandatique mei legatus suscipe causam,
 Nulla meo quamvis nomine causa bona est.
 Jam prope depositus, certe jam frigidus æger,
 Servatus per te, si modo server, ero.
 Nunc tua pro rebus nitatur gratia lapsis,
 Principis æterni quam tibi præstat amor.
 Nunc tibi & eloqui nitor ille domesticus adsit,
 Quo poteras trepidis utilis esse viris.
 Vivit enim in vobis sacundi lingua parentis,
 Et res hæredem repperit illa suum.
 Hanc ego non ut me defendere tentet, adoro:
 Non est confessi causa tuenda rei.
 Num tamen excuses erroris origine factum,
 An nihil expediat tale monere? vide.
 Vulneris id genus est, quod cum sanabile non sit,
 Non contrectari tutius esse puto.
 Lingua file, non est ultra narrabile quicquam,
 Posse velim cineres obruere ipse meos.

M 6

Sic

Sic igitur quasi me nullus deceperit error,
 Verba face, ut vita, quam dedit ipse fruatur.
 Cumque serenus erit, vultusque remiserit illos,
 Qui secum terras imperiumque movent.
 Exiguam ne me prædam, sinat esse Getarum,
 Detque solum miseræ mite, precare, fugæ.
 Tempus adest aptum precibus valet ille, videtque
 Quas fecit vires Roma valere tuas.
 Incolumis conjux sua pulvinaria servat,
 Promovet imperium filius Aufonium.
 Præterit ipse suos animo Germanicus annos,
 Nec vigor est Drusi nobilitate minor.
 Adde nurus, neptesque pias, charosque nepotes,
 Cæteraque Augustæ membra valere domus.
 Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti
 Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.
 Nec designata est abiectis Illyris armis
 Cæsareum famulo vertice ferre pedem.
 Ipse super curram placido spectabilis ore
 Tempora Phæbea virgine nexa tulit.
 Quem pia vobiscum proles comitavit euntem,
 Digna parente suo, nominibusque datis.
 Fratribus assimilis, quos proxima templa tenentes
 Divus ab excelsa Julius æde videt.
 His Messalinus, quibus omnia cedere debent,
 Lætiæ primum non negat esse locum.
 Quicquid ab his superest, venit in certamen amoris.
 Hac hominum nulli parte secundus erit.
 Hanc colit ante diem per quam decreta merenti
 Venit honoratis laurea comis.
 Felices, quibus hos licuit spectare triumphos,
 Et ducis ore Deos æquiparante frui.
 At mihi Sauromatæ pro Cæsaris ore videndi,
 Terraque pacis inops, undaque victa gelu.
 Si tamen hoc audis, & vox mea pervenit istuc,
 Sit tua mutando gratia blanda loco.
 Hoc pater ille tuus primo mihi cultus ab ævo,
 Si quid habet sensus umbra diserta, petit.
 Hoc

Hoc petit & frater, quamvis fortasse veretur,
 Servandi noceat ne tibi cura mei.
 Tota domus rogat hoc, nec tu potes ipse negare.
 Et nos in turbæ parte fuisse tuæ.
 Ingenii certe quo nos male sensimus usos,
 Artibus exceptis, sæpe probator eras.
 Nec mea, si tantum peccata novissima demas,
 Esse potest domui vita pudenda tuæ.
 Sic igitur vestræ vigeant penetralia gentis,
 Curaque sit superis, Cæsarisque tui.
 Mite, sed iratum merito mihi numen adora,
 Eximar ut Scythici de feritate loci.
 Difficile est, fateor, sed tendit in ardua virtus,
 Et talis meriti gratia major erit.
 Nec tamen Aetnæus vasto Polyphemus in antro
 Accipiet voces, Antiplateisve tuas.
 Sed placidus facillique parens, veniæque paratus,
 Et qui solum, hæc sepe sine igne tonat.
 Qui cum triste aliquid statuit, sit tristis & ipse,
 Cuique fere pænam sumere, pæna sua est.
 Visti tamen vitio est hujus clementia nostro,
 Venit & ad vires ira coacta suas.
 Qui quoniam patria toto sumus orbe remoti,
 Non licet ante ipsos procubuisse Deos.
 Quos colis, ad superos hæc fer mandata sacerdos,
 Adde sed & proprias ad mea verba preces.
 Sic tamen hæc tenta, si non nocitura putabis,
 Ignolcas, timeo naufragus omne fretum.

Epistola III. Ad Maximum.

ARGUMENTUM.

Maximus fidem & constantiam in rebus suis miseris &
 perditis laudat Poeta, qui non utilitate, ut vulgus
 ignobile, sed honestate & virtute eos probat,
 quos semel amandos suscepit; hortaturque il-
 lum, ut in fide persistet, & sibi quantum potest
 operam ferat.